

Adena Sepp

PÕLETAV
KÜÜNLALEEK

Kõik õigused on kaitstud.
Selle raamatu reprodutseerimine
ükskõik mis kujul ja viisil, osaliselt või täielikult,
ilma autori ja kirjastaja loata on õigusvastane ja seadusega
karistatav.

Tegemist on väljamõeldisega. Nimed, tegelaskujud, kohad ja
sündmused on autori kujutlusvõime vili või neid kasutatakse
kirjanduslikus võtmes ja igasugune sarnasus elavate või surmud
reaalsete isikute, ettevõtete, sündmuste või
kohtadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm

Toimetanud Irma Aren

Korrektor Inna Viies

© Nadežda Sepp, 2018

© 2018 Kirjastus ERSEN

E04347718

ISBN 978-9949-82-222-5

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1

Avanud hoogsalt kontoriukse, uhkas Hannale kohe vastu meeldivat jahedust, mille tõi kaasa merepoolsest avatud aknast sisse puhuv tuuleõhk, pisut nagu soolakas ja segunes taas leviva mõnusa kohviaroomiga.

Kuumalt tänavalt jahedasse tупpa astunule oli see kergenduseks, sest kiirest käimisest ja kartusest, et võib tööle hiljaks jääda, tükis Hanna ihu kergelt juba leemendama ja pluuski liibus liialt vastu ihu. Varasügisene õhk tundus lausa seisvat. Oli uskumatu, et isegi Saaremaal võivad septembri-

hommikud olla mõnikord veel nii kuumad. Selge, nüüd ongi siis käes see vananaistesuvi.

Hommikul polnud Hanna jõudnud kohvi juua ja nüüd tuletas taas leviv mõnus aroom meelde põhjuse, miks ta polnud seda täna koos Elmariga teinud. Jah, väga lihtsal põhjusel, sest varajane tõusja, nagu Elmar kodus olles alati on olnud, oli too õuest tuppja tulnud ja selle asemel et oma naist hommikul rõõmsalt tervitada või kallistada, alustanud taas oma tavalist näägutamist. Ikka, et miks tema äraolekul pole kodus need asjad nii tehtud või naa tehtud? Miks Kadri kodus midagi ei tee ja miks nende tütar on kogu aeg ainult ninapidi arvutis jne. Suur tüdruk juba, võiks nii mõndagi siin sundimatagi ära teha. Torises pahaselt, et näh, tagaaed puha niitmata, sügise hakul tuleks see töö ikkagi ära teha ja tüdruk oleks ometi suutnud seda ja tal on kahju, et poiss Kaspar nüüd nii harva kodus käib, too vähemalt tegi siin midagi.

Küllap teeb ka Kadri, oli Hannal trotslikult mõttes sähvatanud. Tüdruk teeb ainult sel ajal, kui Elmarit kodus pole, ja pealegi pole seda muru vastu talve nii väga pügada vajagi. Kadri lihtsalt ei taha enam kuulda pidevaid isa õpetusi ja kamandamist; ja tänapäeva noored suhtlevadki põhiliselt arvutites

ja ses suhtes pole nende plika mingi erand. Pealegi on tal õppimise kõrval veel tantsutrennid ning aeg-ajalt ka võistlustel käimised nagu praegugi, mil ta on hoopis Viljandis.

Ühesõnaga, algas üks tavaline Elmari kõigega rahulolematu jauramine ja Hanna ei saanudki lõpuks enam millestki õieti aru. Talle oli küll jäänud mulje, et mehe arvates nemad siin kodus midagi kiiduväärset ei teegi ja ainult mõtlevad, kuidas võimalikult vähe koduseinte vahel olla. Kuna maja nõuab suuri väljaminekuid, siis peab tema kaugel tööl käima ja kodust pikalt ära olema, nemad kaks siin üksnes olesklevad. See torisemine ajas Hanna seesmiselt lausa keema. Ta ju taipas väga hästi, et tegelikult püüdis mees varjata oma vastumeelsust tema eelseisva reisi suhtes, ja et seda mitte otse välja öelda, otsiski norimiseks muid ettekäändeid. Hanna teadis, et kui ta alustanuks nüüd vastuväidetega, läinuks nad lõplikult tülli. Lugu oleks lõppenud Elmari- või temapoolse ukse paugutamisega. Tal ei olnud sootuks isu kuulata neid targutusi, veel vähem tahtnuks ta istuda laua taha vastamisi selle pahura Elmariga. Seepärast, haaranud lauanurgalt käekoti, oli ta majast välja tormanud. Ta ei mõista, kuidas küll varem nii tasakaalukas ja toimekas mees

oli nüüd muutunud selliseks torisejaks, nagu mingi pahur vanaätt juba, kuid ta ei kavatsenud oma viimast puhkuseelset tööpäeva halva tujuga alustada.

Hanna ohkas südamest ja kavatses laua taha istuda, kui kuulis kõrvaltoast kostvat Signe kõrgendatult pahast hääletooni. Sellest võis järeldada, et nad istuvad alles endiselt kõik koos juhataja Leelo kabinetis ja rüüpad kohvi, kuid mis on selle Signe täna nüüd kohe hommikul nõnda tujust ära ajanud, et ta hääli nii ärritunult kõlab?

Nähes ukseavasse ilmunud Hannat, vastasid nad nagu ühendkooris tema tervitusele ja Leelo viipas teda kutsuvalt võtma endale ka tassikest kohvi, nagu oleks aimanud, et Hanna polnud täna hommikul kohvi veel joonud ja oli seepärast rohkem kohvi teinudki. Loomulikult tegi Hanna seda siin nüüd kohe suure rõõmuga, kuna hommikukohvi kulus talle marjaks ära.

Maive kiirustas oma kohvijoomist lõpetama ja tõusis rutakalt Signe kõrvalt väikeselt nahkdiivanilt, et Hannale kohta teha, põhjendades tõtlikku lahkumist sellega, et äkki saabub mõni klient ja siis peaks keegi neist ka eesruumis olema. Ega Maive olnud eriti seltskondlik kunagi olnud, oli siia tööle tulles lootnud pälvida Leelo soosingu, kuid hoopis

Hannast ja Leelost olid saanud head sõbrannad ja nüüd näitas Maive, pisut küll varjatul kombel, oma vastumeelsust Hanna suhtes.

Loomulikult mingi, noogutas Leelo nõustuvalt. Maivele tundus, et ega teda siia seltskonda eriti soovitudki. Muidugi rumal mõte, kuid isegi nii väikeses kollektiivis võis mõni arvata, et temast siin siiski piisavalt ei hoolita. Ka Hanna tundis sisemuses väikest tõrget Maive suhtes, kes tundus talle algusest saadik selline kahepalgeline olevat. Signe ei kiirustanud praegu kohe ära minema, ta tahtis ka Hannale rääkida, mis tema kodus juhtunud oli. Ta oli neile ju varemgi oma üleelamistest rääkinud ja nad olid enam-vähem kursis sellega, millega ta pärast abielulahutust sünnikoju tagasi kolimise järel pidi kokku puutama. Kahjuks oli see tema isa ja tolle õega kaasomandis olev maja. Tema vanemad olid juba ammu surnud ja vend Heiki oli pärinud vanematele kuulunud majaosa. Vend ei soovinud seal elada, kuna tal oli juba uus maja mandril Sakus ja ta ei plaaninud enam Saaremaale tagasi tulla. Esialgu oli ta oma majaosa välja üüri- nud, kuid kui Signel tekkisid abielus probleemid ja oli olnud sunnitud oma Tallinna korteri maha müüma, lõpetas vend kohe üürilepingu ja nii sai

Signe pärast lahutust selle endale. Tädiga oli küll kunagi olnud kokkulepe, et Signe pärib kord tema majaosa, kuid juhtus, et isa vanatüdrukust õde Milvi oli vanas eas Narva-Jõesuu sanatooriumis käies sealt endale mingi papikese Jura leidnud ja imekiirelt tollega ka abiellunud. Ei olnud aidanud kellegi jutt ega hoiatused, siis oli tädi üsna pea ootamatult surnud, mis Signe arvates olnud siiski pisut kummaline, kuid ega seda tookord keegi põhjalikult uurinudki. Arvati, et küllap sai vanaime seksuaalsest erutusest lihtsalt infarkti. Mine tea, nii see võiski ju olla, sest vanatüdrunkuna polnud ta varem meesterahvast tarvitanud ja poolvenerahvusest meesterahvas võis tõesti pisut liialt temperamentne olla. Kahjuks oli see ootamatult leseks jäänud Jura kohe, kui pärimisõigus oli jõustunud, oma majaosa maha müünud ja tagasi Narva-Jõesuusse kolinud. Nüüd oligi Signe saanud äkki endale uue kaasomaniku, keda ta polnud enne ostu sooritamist kordagi juhtunud oma silmaga nägema. Tundus, nagu oleks see tundmatu meesterahvas selle eluaseme lausa pimesi ostnud või polnud ta eriti olnudki huvitatud sellest kui alalisest elukohast, igatahes talveks ta sinna majja elama ei kolinud.

Kahjuks oli selle aasta talv osutunud krõbekülmaks ja kütmata ruumides külmusid torud lõhki ning vesi jooksis pahinal põrandale. Signe avastas selle puhtjuhuslikult, märgates naabrimehe ukse alt vett juba ka oma majaosa trepikotta imbumas. Ta oli olnud paanikas ja naabrimehe kätte saamine olnud päris keeruline. Tema leidmiseks oli Signe poeg Robert käivitanud lausa jälitusoperatsiooni, kuna ükski nende tuttav ei teadnud mehe asukohta. Lõpuks said nad suurte raskustega linnavalitsusest tema kontaktandmed mandril, sest seal oli viidatud privaatsusele ja isikuandmete kaitsele. Lollus, keda sa kaitsed, kui vesi sorinal toas jookseb?

Pahur omanik oli lõpuks välja ilmunud ning süüdistanud kõiges juhtunud Signet, et tema olevat koonerdanud vee tarbimisega ja seepärast oligi seisev vesi torudes jäätunud. Lõpuks oli ta lihtsalt torukraanid kinni keeranud ning Signe jäänud veeta. Ei olnud aidanud ükski jutt, mees oli üksnes irvitanud selle peale ja ütelnud, et see polevat tema mure, kuna tal pole hetkel vett vaja ja tema torusid talvel vahetama ei hakka.

Signel ei olnud jäänudki muud üle, kui tuli tal endal nüüd kiiresti otsida töömees, kes paigaldas talle uue eraldi torusüsteemi, kuid kahjuks jäi maja üld-

torustik ühiseks ja tema torustiku kinnikeeramise kraan allkorruse elaniku pinnale. Ega sest olnudki erilist häda, kuna mees hetkel allkorrusel ei elanud ja jutu järgi ei kavatsenudki enne tulla, kui on need läbivettinud põrandalauad uutega asendanud.

Kevadel oligi hakanud suure hooga selle remondiga pihta. Kogu ehituseprahi oli ta majast välja loopinud, nii et lõpuks oli see takistanud Signel juurdepääsu oma välisukseni. Signe ja selleks ekstra Tallinnast koju tulnud Robert, olid püüdnud asja esialgu rahumeelselt lahendada, kuid naabrimees Sulev ainult vilistas selle peale ja kui Robert oli lõpuks ehitusjäänused loopinud tagasi temapoolsele õuealale, kutsus Sulev neile politsei, et nad olevat omavoliliselt tegutsenud. Ütle siis nüüd! Politsei oli küll kohale tulnud, kuid olukorraga tutvumise järel oli arvanud, et see on eravaldus ja omavahelisi asju klaarigu linnavalitsuses või siis hoopiski kohtu kaudu.

„Nii see asi tookord sinnapaika jäigi, kuid sellest ajast peale ei salli naabrimees ja mina teineteist enam silmaotsaski ja kui too pilkamisi mulle vahel tervitusi hõikabki, siis ma lihtsalt ignoreerin seda ja lähen uhkelt temast mööda.“ Signe jätkas ohates juttu. „Robert ja mina tegime talle küll kõik puust

ja punaseks ette ja näitasime täpselt, kust kulgeb meievaheline õueala piir, kuid ega ta taha seda tunnistada, ikka pargib oma auto nii, et on osalt minu maa peal ja vahel blokeerib värava nii, et siia sõitnud Robert oma autoga hoovi sõita ei saagi. Noh, eks ta teeb veel muidki kiuslikke asju, on teine kohe sellise idioodi olemisega, et miski ta ajudesse vist ei jõua ja ma otsustasin, et on parem, kui ma temaga üldsegi tegemist ei teegi.“

„Jah, uskumatu, et üks meesterahvas võib nii kiuslik olla,“ Leelo raputas arusaamatuses pead. „Saaks veel aru, kui nii käituks mõni tige naine, kuid et üks mees sedasi teeb? Uskumatu küll! Ostab endale ainult poole majast ja kohe arvab, et talle on kõik seal territooriumil lubatud.“

„Eks mõned mehed võivad samuti jaburad olla, pole need naised üksinda vaenulikud, on ju jumalainimesed nii erinevad. Jah, Signeke, sellisega ühes majas elamine ei saa sul nüüd küll kerge olema,“ tundis Hannagi Signele kaasa.

„Kerge?“ Signe lausa karjatas selle peale. „Kerge? Kas tead ka, millega ta nüüd veel hakkama sai?“

„Ei! Kust meie peaksime seda teadma?“ sõnasid Leelo ja Hanna korraga.